

[Indenrigs- og boligministeren.]

kunne få lån i apotekerfonden. Han havde en fornemmelse deraf efter at have læst den konservative generalkorrespondance. Jeg har den opfattelse, at apotekere stadig skal kunne låne penge af apotekerfonden til nødvendig modernisering og etablering. Jeg mener, at det var en af de store landvindinger, man fik ved 1932-loven, at man gjorde apotekerne uafhængige af medicinalindustrien; men jeg vil gerne tilføje, at jeg ligesom det ærede medlem hr. Mørk har advaret imod, at man kaster sig ud i altfor stor flothed med hensyn til de krav, man stiller til apotekernes indretning, omfang og udstyr. Jeg synes, at jeg må complimentere det ærede medlem, fordi han i dag fremhævede, at selvom pengene fra apotekerfonden er billigere end markedspengene, er der alligevel ingen grund til at bruge af dem, udover hvad der er rimeligt.

Det ærede medlem fremsatte nogle bemærkninger om sygekassernes protest mod bestemmelserne om priserne på livsvigtig medicin. Om det vil jeg gerne sige, at apotekerfondens overskud, som altså af kommissionens flertal og i mit forslag foreslås anvendt til prisnedsættelse for visse livsvigtige lægemidler, i virkeligheden er af en så beskeden størrelse, at det næppe, når det skal fordeles til mange, vil kunne påvirke det almindelige prisniveau for medicinalvarer synderligt, mens det derimod vil kunne stille den enkelte, som er i den vanskeligste situation, når han er ramt af en sygdom, der kræver en livsvigtig og kostbar medicins indtagelse daglig, noget lettere overfor den opgave at beherske sin egen økonomi, samtidig med at han opretholder sit helbred. Der er for apotekerfonden i kommissionsbetænkningen opstillet et skitseret budget. Dette skitserede budget, som står på side 44 i betænkningen, opererer med en indkomst på 8,6 mill. kr., og af disse 8,6 mill. kr. bliver der 1,8 mill. kr. til bidrag til prisnedsættelse af livsvigtige lægemidler, når fondens forpligtelser iøvrigt er afholdt og under forudsætning af, at rigsdagen beslutter sig til opførelse af det institut til lægemiddelforskning, vi alle har omtalt i dag.

Det ærede medlem hr. Mørk sagde, at han ville underkaste sagen en meget grundig behandling i udvalget, og jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at det har forslaget krav på. Jeg forstod på ham, at han især ville interessere sig for regnskabs-

oplysninger vedrørende medicinalindustrien. Såvidt jeg ved, har sådanne regnskabsoplysninger i stor udstrækning været til disposition for kommissionen. De er, såvidt jeg kan se af betænkningen, ikke blevet benyttet i videre omfang.

Det ærede medlem hr. Poul Claussen var forsåvidt den venligste imod lovforslaget, ja, jeg må måske bruge det udtryk, at han konkurrerede med det ærede medlem hr. Marius Buhl om at være det; men begge havde naturligvis deres specielle bemærkninger at gøre til det, bemærkninger, som jeg meget gerne vil tage hensyn til. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Marius Buhl i, at konkurrencemomentet er et moment, som ikke må komme ud af vor tankegang, når vi skal beskæftige os videre med dette lovforslag i udvalget. Kunsten er på den ene side at sikre konkurrence, på den anden side at hævde de resultater, der er opnået, og sørge for, at der bliver betingelser for yderligere udvikling.

Det ærede medlem hr. Poul Claussen gjorde en bemærkning om et problem, som hidindtil har været urørt under vore forhandlinger om denne sag, nemlig spørgsmålet om de farmaceutiske kandidater, eller, som de i fremtiden kommer til at hedde, provisorer, som ikke opnår at blive selvstændige. Jeg er opmærksom på, at her er et problem. Jeg har nu i et par år siddet i den situation at skulle være — jeg var lige ved at sige — Vorherre for en lang række mennesker, der søger apotek, når et apotek er blevet ledigt. Jeg har set, hvor tungt et slag det kan være for den enkelte, at aldersgrænsens jerntæppe skiller ham fra muligheden for at opnå apotek. Jeg er villig til med udvalget at drøftet spørgsmålet om en ordning, som fortsat muliggør, at der kan blive tale om begrænset arbejdstid for de ældre farmaceuter; der ikke har hørt til de lykkelige, som er blevet apotekere i rette tid. Jeg kan dog ikke se, at der er stort andet at gøre end at sige, at også dette er en regning til apotekerfonden. I samme udstrækning, som vi trækker på fonden til forskellige formål indenfor apotekervæsenet, mindskes de beløb, der bliver tilovers til nedsættelse af apotekerpriserne på det snævre område, som man drøftede i kommissionen, og som jeg har tiltrådt, d. v. s. nogle få egentlig livsvigtige mediciner.

Det ærede medlem hr. Poul Claussen spurgte, om man tilsigtede at ophæve den